

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.309 van 3 november 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 4 december 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 december 2007. Verzoekers echtgenote en zoon Yacoub zijn in het Rijk binnengekomen op 12 mei 2006 en hebben zich vluchteling verklaard op 15 mei 2006. Haar asielaanvraag werd afgewezen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2006 (technische weigering). Verzoekers zoon Saliba heeft zich op 2 januari 2007 vluchteling verklaard. Bij arrest nr. 5.194 van 19 december 2007 werd de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd het dossier op 20 december 2007 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoeker werd gehoord op 17 juni 2008.

3. Op 20 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 juni 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo voert verzoeker aan dat hij niet één keer maar drie keren bescherming heeft gezocht bij de Syrische autoriteiten voor zijn vrees slachtoffer te worden van bloedwraak, dat uit het Cedoca-document van 19 juli 2007 blijkt dat de Syrische overheid het probleem van de bloedwraak zeker niet in de hand heeft en aan de auteur van het antwoorddocument een totaal foutieve vraagstelling werd gericht, namelijk "*Bestaat er bloedwraak van moslims tegen christenen omwille van ongeluk door een gehandicapte jongen?*", er sprake is van vervolging wanneer de overheid geen bescherming biedt of kan bieden zoals in casu is aangetoond, in de bestreden beslissing voortgegaan wordt op algemene informatie terwijl deze informatie niet is afgestemd op het asielgebeuren van verzoeker en dat van zodra een redelijk, zelfs minimaal risico voor vervolging bestaat, voldaan is aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, met name dat geen afdoende bescherming door de overheid kan worden geboden. Met betrekking tot zijn terugkeer naar Syrië stelt verzoeker dat hij meer dan 8 maanden heeft gewacht om terug te keren naar Syrië en al die tijd ondergedoken leefde in Turkije, hij slechts één dag terugkeerde om de onderhandelingen te voeren om zijn land te verkopen en hij door een politieagent, lid van de clan, werd opgemerkt en twee dagen later, toen hij naar de winkel terugkeerde om zijn geld op te halen, dermate ernstig werd toegetakeld door drie personen, waarvan hij er twee herkende, dat een opname in het ziekenhuis van een maand noodzakelijk was en hij daarvan als bewijs een medisch attest voorlegt en dit bewijs in het voordeel van de asielzoeker dient te worden geïnterpreteerd. Met betrekking tot de pesterijen van de kinderen tegenover de kerkgangers in het dorp stelt verzoeker dat hij sinds 1988 in de stad woonde juist omwille van het opkomende, vernederende en beledigend gedrag van moslims tegen de christenen en hij aldus heel moeilijk bepaalde kinderen kon herkennen bij naam en het bovendien gebeurde tijdens de avondval. Verzoeker wijst er nog op dat hij als enige christelijke familie overbleef in een streek van moslims en de moslims na zijn vertrek het ganse dorp voor hen zullen hebben alsook zijn gronden. Tot slot stelt verzoeker dat het subsidiair statuut niet wordt onderzocht terwijl uit het dossier blijkt dat er discriminatie is tegenover de christenen.
2. Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève " a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging,

die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut.

3. Het feitenrelaas dat wordt weergegeven in de bestreden beslissing en dat door verzoeker niet wordt betwist in het verzoekschrift, luidt als volgt:

“U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van het dorp Sleimane Sari, provincie Hassake, en een Syrisch-orthodox christen te zijn. U verklaart op 9 april 1983 gehuwd te zijn met (S. R.) (OV 5.916.641) en samen hebben jullie drie zonen, (G.), (S.) (OV 6.022.836) en (Y.). Sinds 1988 zou u in uw eigen huis in Kamishli wonen, uw huis in het dorp Sleimane Sari zou u behouden hebben alsook uw gronden. U zou van 1 juni 1978 tot 14 september 2005 werkzaam zijn geweest als ambtenaar voor de Syrische overheid. U zou als verantwoordelijke van de kerk in Sleimane Sari ingestaan hebben om tweemaal per jaar feesten te organiseren waar christelijke pelgrims van verschillende steden zoals al Malakiyeh naartoe kwamen. De kerkgangers zouden dan bekogeld zijn door stenen gooïende kinderen van het dorp. U zou dit aangekaart hebben bij de dorpingen maar zij zouden u specifieke namen van kinderen gevraagd hebben, hetgeen u niet kon opsommen. Op 14 september 2005 zou uw gehandicapte zoon (Y.) een kind van het dorp in de waterput geduwd hebben nadat hij door hem gepest was. Het kind zou zijn overleden en sindsdien zou de familie van het kind behorende tot de clan Zbeid op bloedwraak uit zijn. U zou klacht ingediend hebben bij de politie maar zij konden niets ondernemen aangezien de familie van het slachtoffer geen klacht had ingediend. U zou van 14 september 2005 tot 25 april 2006 met gans uw gezin, vrouw en drie kinderen, in het dorp Demkhiah bij (M. S.) zijn ondergedoken. Daarna zouden jullie naar Turkije zijn gevlucht waar u in Mediat bij een verwant van de familie zou hebben verbleven tot 27 november 2007. Uw vrouw en uw gehandicapte zoon (Y.) zouden eerst naar België zijn vertrokken en asiel hebben aangevraagd, vervolgens ook uw zoon (S.) (OV 6.022.836). U zou op 2 januari 2007 naar Syrië terug zijn gekeerd omdat u geen geld meer had voor uw reis en die van (G.). Aangekomen in Syrië zouden (E.) en (M.) u afgeraden hebben uw grond te verkopen daar de clan Zbeid zo kon achterhalen dat u terug in het land was. U zou in plaats daarvan uw gronden verhuren voor een periode van drie jaar. U zou naar Kamishli gegaan zijn om dit met de huurder te regelen, maar bij zijn winkel zou iemand van de clan u opgemerkt hebben. Op 6 januari 2007 zou u dienen terug te komen om uw geld op te halen. Op die dag zou u op weg naar de winkel van die man zijn neergeslagen door drie personen van de clan. U zou naar het ziekenhuis zijn gebracht waar u één maand diende te worden opgenomen. U zou naar Demkhiah zijn gegaan waar u tot 20 maart 2007 verbleef. (E.) zou uw geld zijn gaan ophalen bij de huurder van uw gronden. U zou teruggekeerd zijn naar Turkije en vervolgens op 27 november 2007 Turkije verlaten hebben om op 4 december 2007 in België aan te komen. U hebt op 10 december 2007 hier asiel aangevraagd. Uw zoon (G.) zou nog steeds in Turkije zitten.”

4. Verzoekers asielaanvraag wordt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen omdat hij slechts één keer de hulp van de Syrische autoriteiten heeft ingeroepen na de aanslag op het kind, uit informatie blijkt dat bloedwraak in Syrië verboden is en de Syrische overheid, precies tegenover de naar weerspanningheid en ongewenste autonomie neigende Arabische stammen haar gezagsmonopolie absoluut hardnekkig en consequent verdedigt, het feit dat hij vanuit Turkije op 2 januari 2007 teruggekeerd is naar Syrië om zijn gronden te verkopen/verhuren afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees

voor vervolging, het document met betrekking tot zijn opname in het ziekenhuis enkel aantoonde dat hij voor verwondingen aan het hoofd werd behandeld, hij zijn vrees voor vervolging uit het dorp Sleimani Sari te worden weggejaagd door zijn moslimburen omdat hij christen is en verantwoordelijk was voor de kerk niet aannemelijk maakt en het proces-verbaal opgesteld op naam van zijn burens in Kamishli naar aanleiding van lawaaihinder door belagers van zijn huis niet vermeld wie de belagers zijn en welke de reden van de wraakactie is en het bovendien een fax betreft waardoor de authenticiteit niet is gegarandeerd.

5. Met betrekking tot verzoekers probleem met name zijn vrees voor bloedwraak, stelt de Raad vast dat het antwoorddocument verwijst naar een specifieke casus van bloedwraak die door het 'Verwaltungsgericht Freiburg' werd voorgelegd aan het 'Deutsches Orient Institut' en waarop Cedoca zich baseerde voor het opstellen van het antwoorddocument en dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de algemene informatie over bloedwraak niet van toepassing is in verzoekers geval, zoals hij pretendeert in het verzoekschrift. De Raad merkt vooreerst op dat uit het antwoorddocument kan worden afgeleid dat bloedwraak in het geval van verzoeker niet tot zijn recht komt omdat een christen nooit een geschikt bloedoffer kan zijn voor een gedode moslim. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker uit de informatie verkeerdelijk afleidt dat de Syrische overheid het probleem van bloedwraak niet in de hand heeft. In het document wordt duidelijk en zonder enige twijfel gesteld dat bloedwraak verboden is en gestraft wordt door de wet en dat de Syrische autoriteiten zeker stappen zullen ondernemen tegen personen die betrokken zijn in een kwestie van bloedwraak omdat bloedwraak tussen twee families uit de hand kan lopen en de veiligheid in de regio kan destabiliseren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker en zijn gezin beslist beroep hadden kunnen doen op de Syrische autoriteiten temeer uit de informatie blijkt dat in de regio waarvan verzoeker afkomstig is en waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld permanent veiligheidstroepen aanwezig zijn. Hoe dan ook, de daad van verzoekers zoon, met name het al dan niet opzettelijke in de waterput duwen van een moslimjongen, en de hieruit voortvloeiende beweerde problematiek met de clan van de jongen zijn feiten van strafrechtelijke en inter-persoonlijke (inter-familiale) aard. Gelet op het voormelde waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker, christen zijnde, omwille van zijn religie niet in aanmerking komt voor bloedwraak door een moslimfamilie en uit de informatie tevens blijkt dat de Syrische autoriteiten, die tevens aanwezig zijn in Al Qamishle (Kamishli), de woonplaats van verzoeker, streng optreden tegen bloedwraak, dient aangenomen te worden dat verzoeker bescherming kan krijgen van de autoriteiten wegens deze feiten. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn religie –of enig ander criterium van de Conventie van Genève- geen bescherming zou kunnen bekomen van de autoriteiten gezien de houding van deze autoriteiten ten aanzien van bloedwraak. Verzoekers bewering dat hij niet één keer maar drie keer klacht indiende verandert niets aan deze vaststellingen. Immers, naast blote beweringen dient verzoeker een ongedateerde kopie in van een proces-verbaal opgesteld op naam van zijn burens in Al Qamishle (Kamishli) naar aanleiding van lawaaihinder door belagers van zijn huis, doch dit document toont enkel aan dat verzoekers huis door onbekenden werd aangevallen en nergens kan daaruit afgeleid worden wie de belagers waren en welke de redenen zijn van de wraakacties. Bovendien betreft het een kopie waardoor de authenticiteit niet wordt gegarandeerd. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers beweerde problematiek van lokale aard is en dat hij desgevallend zijn toevlucht kan zoeken in Damascus.
6. Voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas met betrekking tot zijn vlucht naar het dorp Kemkhiah tot 25 april 2006 en zijn vlucht naar Turkije tot 2 januari 2007 merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekers terugkeer naar

Qamishli om zijn gronden te verkopen/verhuren ook afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Verzoekers argument dat hij slechts voor één dag terugkeerde weerlegt dit motief niet en bovendien is zijn verklaring incoherent vermits hij enerzijds verklaart dat hij voor één dag terugkeerde en anderzijds stelt dat hij twee dagen later zijn geld moest ophalen. Daarenboven wordt noch zijn verblijf in Turkije aangetoond, noch zijn terugkeer naar Syrië en evenmin de beweerde aanslag in januari 2007 in Qamishli vermits het medisch attest enkel vermeldt dat verzoeker werd verzorgd voor verwondingen aan het hoofd. Tot slot wijst de Raad er op dat ook na deze aanslag verzoeker geen klacht indiende tegen zijn belagers.

7. Daargelaten verzoekers bewering dat hij met betrekking tot de pesterijen van de kinderen tijdens de religieuze feesten die twee keer per jaar gehouden werden in het dorp Slimane Sare klacht indiende bij de verantwoordelijken van het dorp is de Raad van oordeel dat de christelijke gemeenschap of verzoeker, die de feesten voorbereidde, voor het vieren van hun religieuze feesten de nodige voorzorgen zouden kunnen nemen tegen deze jongeren die hun viering verstoren en dat deze feiten bezwaarlijk kunnen worden aanzien als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker woonde overigens niet in het dorp maar in de stad Qamishli sedert 1988 en zijn bewering dat hij naar mate de jaren vorderde met zijn familie is verjaagd omwille van zijn religie wordt met geen enkel concreet element gestaafd. Verzoeker toont immers niet aan dat de aanzienlijke christelijke gemeenschap in Syrië blootgesteld wordt aan vervolging of dat zij omwille van hun religie niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Syrische autoriteiten. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voormelde. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
8. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een beweerde toestand in het land van herkomst, met name “dat er toch wel een zeer grote discriminatie is t.o.v. christenen”, is niet voldoende. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.